

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència](#) de 3 de juny de 2021, del Tribunal de Justícia de la UE, en procediment prejudicial, que declara que l'article 157 del TFUE té efecte directe en els litigis entre particulars en els quals s'invoqui la vulneració del principi d'igualtat de retribució entre els treballadors i les treballadores per a un "treball d'igual valor", tal com es recull en l'esmentat article.

TRIBUNAL GENERAL DE LA UNIÓ EUROPEA

2. [Sentència](#) de 19 de maig de 2021, del Tribunal General de la UE, cas Ryanair.

L'empresa aèria Ryanair va interposar un recurs en què sol·licitava l'anul·lació de la Decisió de la Comissió Europea que considera compatibles amb el mercat interior, en virtut de l'article 107 del TFUE, el règim d'ajuts pel qual es va crear un fons de suport a la solvència d'empreses estratègiques que travessen dificultats temporals com a conseqüència de la pandèmia de la COVID-19.

El Tribunal desestima el recurs i confirma: d'una banda, que l'objectiu del règim controvertit és conforme a l'article 107.3 del TFUE en la mesura que es tracta efectivament de donar solució a la greu pertorbació que pateix l'economia espanyola com a conseqüència de la COVID-19 i, d'altra banda, que la limitació del règim d'ajuts controvertit té per objecte atorgar-los només a les empreses no financeres que tinguin una importància sistèmica o estratègica per a l'economia espanyola i que tinguin el seu domicili social i els seus principals centres de treball en l'àmbit territorial d'Espanya.

El Tribunal conclou que, respecte al principi de proporcionalitat del règim d'ajuts i atès que les modalitats d'accés als ajuts és d'abast general i de caràcter multisectorial, sense distinció del sector econòmic de què es tracti, Espanya pot basar-se legítimament en criteris d'elegibilitat adreçats a identificar les empreses que presenten una importància sistemàtica o estratègica per a la seva economia.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

3. [Sentència](#) de 3 de juny de 2021, del Ple del Tribunal Constitucional, que desestima per unanimitat el recurs d'inconstitucionalitat, promogut per més de 50 diputats del grup parlamentari Popular contra l'article 5 de la Llei del Parlament de Catalunya 5/2020, de 29 d'abril, de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic i de creació de l'impost sobre instal·lacions que incideixen en el medi ambient.

La sentència descarta que l'impost català, en subjectar l'estància en les embarcacions de creuers turístics, hagi infringit la prohibició d'equivalència amb els tributs estatals de l'article 6.2 de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes (LOFCA) en relació amb la taxa estatal portuària de bucs que s'exigeix per la utilització portuària per part dels bucs, en tractar-se d'una categoria tributària diferent ja que aquell és un impost i aquesta última una taxa.

Així mateix, rebutja les acusacions d'inconstitucionalitat que sobre el principi d'igualtat de l'article 31.1 en relació amb l'article 14 de la CE s'imputen a la legislació autonòmica per subjectar a un impost les estàncies en embarcacions de creuers turístics en els ports.

4. [Sentència](#) de 3 de juny de 2021, del Ple del Tribunal Constitucional, que desestima la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per l'Audiència Provincial de Barcelona i, en conseqüència, declara constitucional l'article 137 de la LOREG sempre que s'interpreti en el sentit que la pena obligatòria d'inhabilitació especial per a l'exercici del dret de sufragi passiu prevista per a tots els delictes electorals es determina en funció de la pena imposada en els casos de comissió dels delictes electorals.

La Secció sisena de l'Audiència Provincial de Barcelona va promoure una qüestió d'inconstitucionalitat respecte a l'article 137 de la LOREG, que estableix literalment:

"Per tots els delictes que s'estableixen en aquest capítol s'imposarà, a més de la pena assenyalada en els articles següents, la pena d'inhabilitació especial per al dret del sufragi passiu".

La Secció sisena de l'Audiència Provincial de Barcelona considera que el precepte no determina la durada de la pena, en quant que no sembla directament relacionada amb la pena que preveu la LOREG per a cadascun dels diferents delictes electorals, sense que aquella deficiència pugui ser suplerta per la remissió al Codi penal.

El TC considera, en l'esmentada sentència, que l'article 138 de la LOREG en coherència amb el caràcter de llei penal especial de la part que la LOREG dedica

als delictes electorals, remet a l'aplicació del Codi penal tot el que no hi estigui previst o regulat, el que vol dir que el Codi penal s'aplicarà en tot allò que no estigui previst en la LOREG i això fa que la llacuna de l'article 137 de la LOREG pugui ser salvada per la remissió d'aquest a allò que disposa l'article 33.6 en relació amb l'article 56.1 del Codi penal en relació amb la pena d'inhabilitació per al dret de sufragi passiu, ja que aquells preceptes del Codi penal disposen que la pena d'inhabilitació per al dret de sufragi passiu "tindran la durada que respectivament tingui la pena principal" o al·ludeix al fet que la pena de privació del dret de sufragi passiu ho és "durant el temps de la condemna".

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

5. [Sentència](#) de 3 de juny de 2021, de la Secció quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual s'anul·la l'anomenat "toc de queda" i la limitació del nombre de persones en les reunions socials i familiars decretada pel govern balear, després de l'aixecament de l'estat d'alarma, en considerar que no s'ha justificat que l'adopció d'unes mesures tan intenses i severes resultin indispensables.

La Secció quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs de cassació interposat pel Ministeri Fiscal contra la interlocutòria de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Balears de 20 de maig de 2021, que va ratificar les mesures en matèria de salut aprovades pel Consell de Govern de les Illes Balears per combatre la pandèmia de la COVID-19, després de finalitzar l'estat d'alarma; concretament:

- a) El toc de queda en totes les illes des de les 24:00 hores fins a les 06:00 hores, amb determinades excepcions.
- b) Controls d'entrada al territori de totes i cadascuna de les illes de provinents d'altres territoris de l'Estat espanyol.
- c) Límit màxim de sis persones en les reunions o trobades socials i familiars en espais interiors i de vuit persones en espais oberts.
- d) La limitació de l'aforament al 50 % de l'autoritzat en els llocs de culte.

D'aquestes quatre mesures, la fiscalia va recórrer únicament l'anomenat toc de queda i el límit màxim de sis persones en les reunions socials i familiars en espais tancats i de vuit persones en espais oberts.

La sentència considera que aquestes dues mesures restrictives tan severes i intenses com l'anomenat toc de queda i el màxim de persones en reunions familiars i socials pot adoptar-se a l'empara de l'article 3 de la Llei orgànica 3/1986, sempre que "la justificació substantiva de les mesures sanitàries –en cada cas concret– estiguin a l'altura de la intensitat i extensió de la restricció dels drets fonamentals de què es tracti" i afegeix que la justificació per adoptar aquestes mesures passa per acreditar que tals "mesures són indispensables per salvaguardar la salut pública" i no n'hi ha prou amb "meres consideracions de conveniència, prudència o precaució".

Així mateix, la sentència explica que l'única norma jurídica amb rang de llei orgànica que podrà donar cobertura a la restricció de drets fonamentals en els seus elements bàsics és l'article 3 de la Llei orgànica 3/1986 i aclareix que dit article és breu i genèric i que no va ser pensat per a una situació de pandèmia mundial com la que estem patint, sinó per a situacions particulars de greu dany a la salut pública, però que conclou que sí pot utilitzar-se com a fonament jurídic sempre que es justifiqui que les mesures sanitàries que s'adoptin estiguin a l'altura de la intensitat i extensió de la restricció dels drets fonamentals a què es refereix.

Per últim, recorda, com ja va pronunciar en la sentència de Canàries, que la restricció de drets fonamentals en el marc de la lluita contra la pandèmia de la COVID-19 "no exigeix sempre i necessàriament la cobertura de l'estat d'alarma. Llavors, es va dir que, almenys en certs supòsits, la legislació sanitària proporciona fonament normatiu suficient".

6. **Interlocutòria** de 4 de juny de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que declara la no admissió a tràmit d'un recurs de cassació presentat per un particular contra la interlocutòria del TSJ de Balears de 20 de maig de 2021 per la qual s'autoritzen determinades mesures sanitàries contra la propagació i el contagi de la COVID-19 adoptades pel Consell de Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears de 17 de maig de 2021.

El TS considera que tan sols les parts personades en el procediment de ratificació o autorització de les mesures sanitàries (això és l'Administració pública i el Ministeri Fiscal) poden interposar recurs de cassació.

La Sala Contenciosa Administrativa del TS aclareix que "això no limita el dret de qualsevol persona que tingui un interès legítim pugui impugnar, mitjançant un recurs contenciós administratiu, les mesures administratives d'ordre sanitari ratificades o autoritzades judicialment en el procediment" i afegeix que "En altres paraules, el control judicial preventiu no és un examen exhaustiu de la legalitat de l'actuació, ni per suposat cercena el dret a una tutela judicial efectiva " però per interposar recurs

de cassació és necessari, prèviament, haver estat part en el corresponent procediment judicial, mitjançant la interposició, en el seu moment, del pertinent recurs contenciós administratiu.

7. **Sentència** de 16 de juny de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que estima que les companyies de telefonia han de facilitar a l'usuari, amb caràcter previ i per escrit, les condicions generals de la contractació quan hagin estat sol·licitades expressament, fins i tot tractant-se de contractacions realitzades telefònicament, així com que dites condicions generals que han de facilitar als usuaris poden realitzar-se en format paper o mitjançant missatgeria instantània o per correu electrònic, d'acord amb la interpretació que el TS realitza de l'article 12 de la Carta de drets de l'usuari dels serveis de comunicacions electròniques aprovada per RD 899/2009, de 12 de maig, i del que preveuen els articles 97 i 98 del text refós de la Llei general de defensa de consumidors i usuaris, aprovat per RDL 1/2007, de 16 de novembre.
8. **Sentència** de 17 de juny de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que declara que l'Impost sobre el Valor de la Producció d'Energia Elèctrica no és contrari ni a la CE ni al dret de la UE.

En aquest sentit afirma que els articles 1, 4.1, 6.1 i 8 de la Llei 15/2012, de 27 de desembre, de mesures fiscals per a la sostenibilitat energètica que crea i regula l'esmentat impost especial no contradiuen el principi de capacitat econòmica que proclama l'article 31.1 de la CE ni tampoc és contrari al dret de la Unió Europea, d'acord amb la sentència del TJUE de 21 de març de 2021.

SALA CIVIL

9. **Sentència** de 16 de juny de 2021, de la Sala Civil del Tribunal Suprem, que desestima el recurs de cassació interposat per una ministra contra la sentència de l'Audiència Provincial de Madrid que va considerar que no s'havia vulnerat el dret a l'honor de la ministra recurrent pel contingut satíric que es va publicar en una revista de l'associació judicial Francisco de Vitoria, ja que entén el TS que el poema satíric publicat està emparat pel dret de la llibertat d'expressió i afirma que "la crítica satírica a la situació a què es refereix l'escrit litigiós ha de ser suportada pel càrrec públic afectat".

AUDIÈNCIA NACIONAL

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

10. [Interlocutòria](#) de 31 de maig de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, que ratifica la mesura sanitària continguda en l'Ordre SND/511/2021, de 27 de maig, per la qual es prorroga l'exigència de quarantena de deu dies als viatgers procedents de l'Índia amb la finalitat d'evitar la propagació de la COVID-19.

La interlocutòria manté que no hi ha dubte que el manteniment d'aquesta mesura extraordinària reuneix el caràcter d'urgent ja que, com es desprèn de la documentació aportada, la molt greu situació de l'Índia i la pròpia naturalesa de la variant del virus desenvolupada en dit continent constitueixen elements suficients per adoptar aquesta mesura.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

11. [Interlocutòria](#) d'11 de maig de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Castella - La Manxa**, per la qual s'acorda no ratificar les mesures de prevenció i control necessari per fer front a la crisi sanitària provocada per la COVID-19, establertes per la Junta de Castella – La Manxa, un cop finalitzat l'estat d'alarma, en relació amb les limitacions a sis persones en les reunions familiars i socials, tant en l'àmbit públic com privat i les limitacions d'aforament en els llocs de culte, ja que considera el TSJ que aquestes mesures afecten els drets fonamentals de reunió i llibertat de culte i, per tant, no poden establir-se de manera generalitzada i indiscriminada. Així, manifesta que aquestes limitacions als esmentats drets fonamentals de manera generalitzada i indiscriminada només poden estar emparades pel paraigües de la declaració de la figura de l'estat d'alarma.
12. [Sentència](#) de 19 de maig de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Galícia**, que explica que la situació dels interins de llarga durada és fraudulenta ja que estem davant una situació en la qual un empleat públic nomenat sobre la base d'una relació de serveis de durada determinada –és a dir, fins que la plaça vacant per a la qual ha estat nomenat sigui proveïda de forma definitiva–, hagi ocupat “en el marc de diversos nomenaments o durant un període injustificadament llarg un mateix lloc de treball de manera

ininterrompuda durant diversos anys” i hagi desenvolupat “de forma constant i continuada les mateixes funcions”, sempre i quan el manteniment de manera permanent del mateix empleat públic en aquesta plaça sigui degut “a l’incompliment per part de l’Administració pública de la seva obligació legal d’organitzar un procés selectiu a l’objecte de proveir definitivament la plaça vacant”.

En l’esmentada sentència s’explica que el criteri sostingut per una consolidada línia jurisprudencial considera, en aplicació de l’article 70.1 del TREBEP i l’article 4.2.b) de l’RD 2720/1998, que la relació laboral de l’interí per vacant “esdevé en indefinida quan se superi el límit màxim de tres anys per a la seva cobertura definitiva des que aquella va quedar vacant”.

Afegeix que, si bé el Tribunal Suprem ha matisat aquesta línia jurisprudencial en quant que el termini de tres anys “no pot entendre’s en general, com una garantia inamovible, doncs la conducta de l’entitat ocupadora pot abocar que abans que transcorri dit termini s’hagi desnaturalitzat el caràcter temporal del contracte d’interinitat, amb les conseqüències que cada situació pugui comportar”, per la qual cosa, a judici del TS, el termini dels tres anys no pot operar de manera automàtica, en el cas concret del termini de vint anys d’interinitat és a totes llums excessiu i suposa un frau en la figura contractual elegida.

Per tot això, els magistrats consideren que “l’Administració ha tingut temps suficient per proveir dit lloc de treball, amb la qual cosa la relació laboral ha esdevingut en indefinit no fix”.

13. **Interlocutòria** de 28 de maig de 2021, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de la Rioja**, per la qual s’acorda autoritzar l’obertura a l’oci nocturn en els nivells de contagi per COVID-19 1 i 2, amb les limitacions d’aforament i zones de ball i, així mateix, permet el consum en barra.

L’esmentada interlocutòria argumenta que “l’Administració no ha justificat suficientment la proporcionalitat de cadascuna de les mesures en relació amb l’hostaleria, restauració i oci nocturn i afegeix que per ratificar aquestes mesures s’ha de tenir en compte “l’evolució de la pandèmia, el decaïment de l’estat d’alarma, l’avançament en el progrés de vacunació i la millora sanitària que progressivament va assolint-se a la nostra Comunitat i a Espanya” i que “les mesures adoptades en les resolucions recorregudes manquen de la necessària justificació que l’Administració hauria d’haver desplegat per defensar la necessitat de dites mesures davant altres que haguessin pogut adoptar-se menys lesives i igualment eficaces per a les finalitats a assolir”.

14. [Interlocutòria](#) de 4 de juny, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana**, per la qual denega la suspensió cautelar de les restriccions a la mobilitat nocturna i a les limitacions a sis persones en les reunions de caràcter familiar i social sol·licitada pel partit polític de VOX, ja que:
- a) D'una banda, considera que no hi ha contradicció amb la doctrina fixada pel TS.
 - b) D'altra banda, considera que l'anomenat "toc de queda" pot estar emparat per l'article 3 de la Llei orgànica 3/1986, de salut pública, sempre que existeixi suficient justificació substantiva per a l'adopció de mesures que limitin drets fonamentals, de manera que puguin ser jutjades com a proporcionals.
 - c) Per últim, considera que, en el cas concret, s'han presentat per part de la Generalitat Valenciana dades epidemiològiques i assistencials suficients per justificar la ratificació de les mesures adoptades i, en conseqüència, denega la suspensió cautelar d'aquestes sol·licitada per VOX.

SALA SOCIAL

15. [Sentència](#) de 6 d'octubre de 2020, de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia del País Basc**, que reconeix el dret d'una mare soltera a gaudir de 24 setmanes de permís pel naixement i cura del seu fill, en sumar les 18 setmanes de baixa maternal a les 8 de la baixa paternal.

Dita sentència ha estat recorreguda en cassació davant el Tribunal Suprem.

16. **Sentència** de 14 de juny de 2021, de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia de Galícia**, que reconeix el dret d'una treballadora, amb dos fills menors de dotze anys al seu càrrec, que la seva empresa li canviï de seu geogràfica per poder conciliar la vida familiar i destaca que "els drets de conciliació són drets fonamentals, donada la seva vinculació amb la prohibició de discriminació sexista i amb el dret a la intimitat familiar".

Dita sentència pot ser objecte de recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

17. [Sentència](#) de 25 de maig de 2021, del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Saragossa**, que estima el recurs contenciós administratiu interposat per l'*Asociación de Abogados Cristianos* contra l'Ajuntament de Saragossa per col·locar la bandera LGTBI al balcó de la Casa Consistorial el passat 26 de juny de 2020.

La sentència anul·la i deixa sense efecte dita actuació municipal per considerar-la contrària a dret.

L'Ajuntament recorregut va manifestar en la seva defensa que no s'havia col·locat "una bandera" en un pal, sinó que s'havia col·locat una "pancarta"; malgrat això, el magistrat entén que es tracta d'una bandera ja que es va col·locar una roba amb els colors de l'arc de Sant Martí (és a dir, la bandera LGTBI) i basa la seva decisió en la sentència dictada pel TS el 26 de maig de 2020, segons la qual "no resulta compatible amb el marc constitucional i legal vigent i, en particular, amb el deure d'objectivitat i neutralitat de les administracions públiques la utilització, fins i tot ocasional, de banderes no oficials en l'exterior del edificis i espais públics, encara quan aquestes no substitueixin sinó que concorrin amb la bandera d'Espanya i demés legalment o estatutàriament instituïdes" i, a més, afegix que la prohibició derivada de la legislació vigent i que el TS delimita en la seva sentència, sí abasta la col·locació de la bandera LGTBI, encara que sigui en forma d'ensenya i rodejant la vora de la balconada.

Dita sentència, que no és ferm, pot ser objecte de recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia d'Aragón.